

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudkyní JUDr. Vandou Vincíkovou, Ph.D. v právní věci žalobce Z [redacted] S [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], zastoupeného JUDr. Petrem Jirátem, advokátem AK Chomutov, Školní 1122, proti žalované **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, Vyšehradská 16, Praha 2, zastoupené Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42, o zaplacení částky 57.985.452,- Kč s příslušenstvím - **t a k t o :**

I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 440.088,- Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku.

II. V částce 39.168.861,- Kč se návrh žalobce **z a m í t á .**

III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 4.573,- Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal původně proti žalovanému žalobu na zaplacení částky 57.985.452,- Kč jako nemajetkové újmy a náhrady škody, vzniklé mu v souvislosti s řízeními, vedenými u Okresního soudu v Chomutově, pod sp. zn. 9 C 212/97 a 9 C 226/97. Jednalo se o soudní spory, týkající se určení vlastnického práva k nemovitostem. Tuto částku specifikoval tak, že částka 47.985.452,- Kč je náhradou škody za ušlý zisk a vyčíslení poplatků z prodlení a tuto částku specifikoval znaleckými posudky, které si nechal zpracovat znalci Ing. Petrem Landou a Ing. Josefem Koženým pro potřeby uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti ČR, s tím, že tato škoda mu vznikla tím, že nemohl volně nakládat a dosahovat zisku z pozemků, které dle jeho názoru, byly jeho vlastnictvím. Dále pak částku 10.000.000,- Kč požadoval jako nemajetkovou újmu, a to odškodnění ve výši 500.000,- Kč za každý spor za jeden rok trvání soudního řízení. Za 10 let požadoval částku 10.000.000,- Kč. Žalobce potvrdil, že žalovaná jeho nárok na nemajetkovou újmu částečně uznala a vyplatila mu částku 109.000,- Kč, což

považuje za nedostačující a bagatelní s ohledem na délku řízení, množství dotčených nemovitostí a význam sporu pro žalobce.

V průběhu řízení pak žalobce vzal návrh zpět v částce 18.376.503,- Kč jako náhradu škody za ušlý zisk s ohledem na výsledek obou řízení a v této částce soud řízení zastavil. Nadále pak žalobce požadoval úhradu částky 39.608.949,- Kč.

Žalovaná strana s návrhem souhlasila pouze do té míry, že nárok žalobce je důvodný v té části, kdy namítá nepřiměřenou dobu řízení, způsobenou nesprávným úředním postupem a za toto porušení práv žalobce mu byla vyplacena částka 109.000,- Kč, která se jeví žalované jako dostatečná. Dále namítala, že pro vyhovění nároku soudem je nezbytnou podmínkou podle § 14 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. uplatnění nároku podle tohoto zákona u příslušného úřadu. Žalobce však uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy i na náhradu škody v nižší částce, než je v žalobě uvedeno, tedy podle žalobkyně pro částku 9.891.000 a 9.597.000,90 Kč není splněna podmínka pro její uplatnění u soudu, když nároky nebyly v těchto částkách uplatněny u žalované mimosoudně, v tomto směru by dle názoru žalované měl soud zastavit řízení.

Soud se s touto námitkou vypořádal s ohledem na judikaturu, a to rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 3226/2013, podle kterého jednou ze dvou výjimek z povinnosti předběžného projednání nároku na náhradu škody u příslušného ústředního správního orgánu, je situace, kdy nárok žalovaný u soudu přesahuje svou výší nárok uplatněný v rámci předběžného projednání za situace, kdy žalovaná dala jasně najevo, že jej vůbec uspokojit nehodlá. V takové situaci by byl požadavek na předběžné projednání podle § 14 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. zcela nadbytečný a je třeba vycházet z toho, že byl splněn ve vztahu k celé výši žalobou uplatněného nároku, což dle názoru soudu je tento případ, kdy ze stanoviska žalované a výše odškodnění, které vyplatila, je zcela jasně zřejmý její postoj ke zbytku uplatněného nároku, a proto soud dospěl k závěru, že podmínka uplatnění nároku podle § 14 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. byla splněna a o celém nároku dále jednal.

Ohledně výše škody, kterou žalobce uplatňoval, žalovaná trvala na tom, že nejsou splněny všechny předpoklady pro přiznání nároku na náhradu škody, neboť předpokladem pro přiznání tohoto nároku je jednak nesprávný úřední postup, v daném případě neúměrná délka řízení, jednak existence škody, její specifikace, vyčíslení a dále zejména příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vzniklou škodou. Uvedené předpoklady musí být uvedeny kumulativně, v tomto případě má žalovaná za to, že není splněn předpoklad vzniku a existence škody a předpoklad příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem a tvrzenou majetkovou újmou. V daném případě je splněna pouze podmínka nesprávného úředního postupu. Žalovaná se domnívá, že žalobce nebyl omezen v nakládání s předmětnými pozemky v plném rozsahu, bylo mu pouze zakázáno je převést na jiný subjekt, jinak s nimi nakládat mohl. Tvrzení žalobce o ušlém zisku je pak nedůvodné a neoprávněné. Pokud nemohl inkasovat nájemné, mohl se domáhat náhrady z titulu bezdůvodného obohacení. Pozemky pak mohl prodat po skončení platnosti předběžných opatření a domáhat se zaplacení kupní ceny pozemků v soudních řízeních po skončení těchto řízení. Navíc ohledně pozemků týkajících se už skončeného řízení ve věci 9 C 212/1997 bylo rozhodnuto tak, že právo hospodaření pozemků má státní podnik a soudy dospěly k závěru, že vlastníkem pozemků je stát. Tedy uvažování o škodě na straně žalobce ve vztahu k těmto pozemkům je nesmyslné. Ohledně dalšího řízení 9 C 226/97 v době vyjádření žalované ještě toto nebylo ukončeno, v průběhu řízení pak toto řízení bylo skončeno stejně jako řízení 9 C 212/97, tedy námitka žalované strany v tom směru, že žalobce se podle těchto rozhodnutí nestal vlastníkem

pozemků, a nemůže tedy uplatňovat nárok na náhradu škody, je stejná. Dále není splněna ani podmínka existence příčinné souvislosti, protože žalobce neprokazoval a netvrdil, kdy mohla předběžná řízení skončit, aby jejich délka byla ještě přiměřená, navíc ve znaleckém posudku, který si žalobce nechal zpracovat je vyčíslována škoda za období od roku 1997 do roku 2004, resp. 2005, což je absurdní, protože řízení nemohla skončit v roce svého zahájení, v roce 1997. Stejně tak otázka neinkasování nájemného, nestalo se tak v důsledku soudních řízení, ale v důsledku chování uživatelů pozemků, kteří odmítli uzavřít nájemní smlouvy. Ani toto jejich chování nebylo zapříčiněno nutností respektovat právní předpis nebo rozhodnutí soudu či úřadu. Pokud se týká toho, že nezískal přislíbený investiční úvěr, ani toto dle názoru žalované nelze uvádět do příčinné souvislosti s nepřiměřenou délkou řízení.

S ohledem na skutečnost, že i soud dospěl k závěru, že žaloba není dostatečně specifikována a konkretizována pokud se týká výše požadované škody, specifikace příčinné souvislosti mezi výší škody a nesprávným úředním postupem i vyčíslením nemajetkové újmy, vyzval žalobce k doplnění žaloby. Žalobce tedy doplnil žalobu podáním ze dne 17.1.2017, v kterém došlo k částečnému zpětvzetí o částku 18.376.503,- Kč jako části požadované náhrady škody za ušlý zisk. Žalobce v tomto podání doplnil, že řízení ve věci 9 C 212/97, zahájené žalobou dne 30.4.1997, skončilo pravomocně rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23.10.2008, č.j. 12 Co 142/2008 pravomocně dne 12.12.2008. Řízení pod sp. zn. 9 C 226/97, zahájené 19.5.1997 pak pravomocně skončilo doplňujícím rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.10.2014, č.j. 12 Co 871/2013 – 320 dne 18.11.2014. Předmětná řízení trvala, a to řízení 9 C 212/97 - 11 let a 8 měsíců a řízení 9 C 226/97 - 17 let a 6 měsíců. Obecné soudy v obou řízeních dospěly k shodným závěrům, s nimiž se ztotožnil i Nejvyšší soud ČR jako soud dovolací i Ústavní soud, že žalobce se nikdy nestal vlastníkem nemovitostí, o jejichž vlastnictví se vedl v uvedených řízeních spor. Žalobce však uzavřel s A [redacted] D [redacted], nar. [redacted] který jednal jako dědic předchozích vlastníků pozemků na základě pravomocných rozhodnutí Státního notářství v Chomutově, vydaných pod č.j. [redacted] – [redacted] kupní smlouvu ze dne 3.7.1996. Uvedená rozhodnutí státního notářství nebyla nikdy zrušena, kupní smlouva byla bezvadná a na jejím základě byl proveden vklad vlastnického práva žalobce do katastru nemovitostí. Toto vlastnické právo bylo následně zpochybněno uvedenými žalobami. Ohledně předmětných pozemků vzaly soudy, které se věcí zabývaly, za prokázaný skutkový stav, podle kterého rodiče pana A [redacted] D [redacted] nabyli přiděly usedlosti č.p. [redacted], zapsané na LV č. [redacted] pozemkové knihy pro katastrální území [redacted] a dále nemovitosti zapsané na LV [redacted] pozemkové knihy pro katastrální území [redacted] (mimo jiné tedy i pozemky, které jsou předmětem sporu v této věci). Tyto pozemky pak prodali manželům H [redacted] a to kupní smlouvou sepsanou formou notářského zápisu [redacted] ze dne 30.6.1955. Tato kupní smlouva měla být schválena Okresním národním výborem v Chomutově dne 26.4.1960. Následně nabyvatelé uvedených nemovitostí podle této kupní smlouvy z obou přidělů odešli a dalším přidělem tyto nemovitosti nabyl s platností od 1.10.1958 Státní statek [redacted], kdy následně měl mít dílem k části těchto pozemků právo užívání Národní výbor v [redacted], když z uvedeného titulu mělo na město [redacted] přejít právo vlastnické k předmětným pozemkům na základě zák. č. [redacted] Sb. a dílem hospodářskou smlouvou o převodu správy národního majetku ze dne 1.7.1974 a 1.10.1974 mělo dojít k převodu správy národního majetku, mj. i části předmětných nemovitostí mezi předávající organizací Státní statek n.p. [redacted] a příjímací organizací SHR – Doly V.I. Lenina, n.p. Komořany, tedy právním předchůdcem dolů a opraven Komořany, s.p. Z podnětu pana A [redacted] D [redacted] pak bylo dodatečně projednán dědický podíl po rodičích a Státním notářstvím v Chomutově bylo rozhodnuto, že A [redacted] D [redacted] po svých rodičích, původních přidělcích, nabývá dědictví dle shora uvedených přidělových listin včetně pozemků, které byly před obecnými soudy předmětem sporů

s městem [REDAKCE] a společností Doly a opravny Komořany. Poté kupní smlouvou z 3.7.1996 převedl A [REDAKCE] D [REDAKCE] většinu nemovitostí na žalobce, který byl zapsán jako vlastník. Tento skutkový stav obecné soudy posoudily tak, že na základě shora uvedené kupní smlouvy, sepsané formou notářského zápisu dne 30.6.1955 mělo dojít k převedení vlastnického práva ke všem inkriminovaným pozemkům na manžele H [REDAKCE]. Dále dovodili, že manželé Hrázkých tím, že předmětné nemovitosti opustili, vlastnického práva pozbyli a toto vlastnické právo přešlo na stát, s tím, že právo hospodaření k těmto pozemkům přešlo postupně až na město [REDAKCE], potažmo Doly a opravny Komořany. Obecné soudy pak posoudily rozhodnutí státního notáře, jímž bylo potvrzeno nabytí předmětných nemovitostí pouze jako deklaratorní, které nemohlo založit vlastnické právo k předmětným nemovitostem. Na základě tohoto právního názoru pak bylo rozhodnuto o určení vlastnického práva k předmětným pozemkům ve prospěch města [REDAKCE], potažmo ve prospěch Palivového kombinátu s.p. jako právního nástupce společnosti Doly a opravny Komořany, s.p. Jak je shora uvedeno, žalobce, který vedl uvedené spory, jednal s důvěrou ve stav zapsaný v katastru nemovitostí, když od pana Doležala, který jednal jako dědic na základě pravomocných rozhodnutí Státního notářství v Chomutově, vydaných pod č.j. D 43/91 – 6 a D 44/91 – 18, když uvedená rozhodnutí nebyla nikdy zrušena, nemovitosti koupil. Kupní smlouva z 3.7.1996 byla bezvadná a na jejím základě byl povolen vklad do katastru nemovitostí. Kupní cena nemovitostí činila 10.000.000,- Kč s tím, že částku 7.000.000,- Kč obdržel prodávající A [REDAKCE] D [REDAKCE] od žalobce před podpisem kupní smlouvy a zbylá část ve výši 3.000.000,- Kč měla být uhrazena do dvou let od podpisu kupní smlouvy z poskytnutého úvěru. Žalobce vynaložil na nákup předmětných nemovitostí od A [REDAKCE] D [REDAKCE] částku 10.000.000,- Kč. Předmětné nemovitosti byly pronajaty, popřípadě byly užívány třetími osobami. Nákup předmětných nemovitostí financoval žalobce z úvěru poskytnutého na základě úvěrové smlouvy ze dne 19.6.1996 mezi COOP Bankou a.s. a žalobcem. Podle této smlouvy poskytla banka žalobci peněžní prostředky ve výši 10.000.000,- Kč, přičemž žalobce se zavázal zaplatit úroky ve výši 13,5 % p.a. ve čtvrtletních splátkách, kdy základem pro výpočet úroku v rámci příslušné splátky byla nesplacená část úvěru. Konečná splatnost úvěru byla stanovena na den 9.5.1997. Dále žalobce jednající v důvěře v zápis v katastru nemovitostí a v rozhodnutí Státního notářství v Chomutově vyjednal s ČMHB otevření úvěrového rámce až do výše 20.000.000,- Kč s tím, že zástavou měly být nabyté pozemky a prostředky nad 10.000.000,- Kč měly být čerpány na základě budoucí investiční výstavby a na základě čerpaného nájemného. V důsledku podaných žalob nemohl dále žalobce s nemovitostmi nijak disponovat (vydání předběžného opatření), žalobce ztratil možnost nemovitosti dále převést, popř. pronajmout a tím i v dobré víře očekávaným způsobem splatit úvěru poskytnutý ze strany COOP Banky a.s. O předmětných sporech nebyly soudy ČR schopny rozhodnout po dobu převyšující u každého sporu 10 let. Následkem těchto skutečností COOP Banka a.s. postupovala dle všeobecných úvěrových podmínek a uplatnila na nesplacené pohledávky sankční úroky, kdy obvyklá výše úroku z debetního zůstatku se pohybuje v úrovni 30 % p.a. Žalobce se tak nezaviněně v důsledku nejprve chybných rozhodnutí státu a následně nečinností soudu ve vedených sporech dostal do platební neschopnosti, kdy nebyl schopen hradit jak své závazky z podnikatelské činnosti, tak své závazky vůči Všeobecné zdravotní pojišťovně a.s., Česká republika, Okresní správě sociálního zabezpečení a sankční úroky z nesplaceného úvěru poskytnutého COOP Bankou a.s. žalobci k pořízení shora uvedených nemovitostí. Žalobce pak tedy specifikoval škodu následujícím způsobem:

- a) investice ve výši 10.000.000,- Kč – kupní cena za nemovitosti, u kterých předpokládal, na základě údajů v katastru nemovitostí a rozhodnutí státního notářství, že byly ve vlastnictví osoby, od které nemovitosti zakoupil,
- b) dále v důsledku toho pak vzniká neschopnost žalobce splácet poskytnutý úvěr ve výši 10.000.000,- Kč a povinnost hradit sankční úroky,

c) neschopnost žalobce splácet své závazky, zejména ve vztahu k VZP a ČSSZ.

Pro zjištění faktické výše škody si pak žalobce nechal zpracovat znalecký posudek znalcem Ing. Petrem Landou z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, ceny a odhady, se specializací tržního oceňování podniků, oceňování nehmotného majetku, oceňování cenných papírů. Znalec pak znaleckým posudkem č. 9/2005 vyčíslil celkovou škodu, která vznikla žalobci v důsledku znehodnocení jeho investic s ohledem na shora popsané skutečnosti na částku 29.608.949,- Kč, když škoda vznikla v souvislosti se soudním sporem vedeným u Okresního soudu v Chomutově sp. zn. 9 C 212/97 činila 11.436.883,- Kč a v souvislosti se sporem sp. zn. 9 C 226/97 pak částku 18.172.066,- Kč.

Pokud se týká nemateriální újmy za nepřiměřenou délku soudního řízení, žalobce potvrdil, že mu žalovaná vyplatila částku 109.000,- Kč. Žalobce pak vycházel ze stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13.4.2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, kterým je stanovena jako doporučená přiměřená výše základní částky pro podmínky České republiky při určování výše přiměřeného zadostiučinění částka v rozmezí od 15.000,- Kč do 20.000,- Kč, tedy 1.250,- Kč – 1.667,-Kč za každý měsíc takového řízení. Za první dva roky řízení se pak, podle doporučení Nejvyššího soudu, mají počítat částky poloviční. Za každý z nich 7.500 – 10.000,- Kč. Dle názoru Evropského soudu pro lidská práva by se pak výše odškodnění měla pohybovat v případě nemajetkové újmy paušálně v rozmezí 1.000 – 1.500 eura za rok. I dle uvedeného minima doporučeného Nejvyšším soudem by minimální standardizovaná částka zadostiučinění v případě řízení vedeného u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 9 C 212/97, tedy 11 let a 8 měsíců měla činit 200.000,- Kč a v případě řízení vedeného pod sp. zn. 9 C 226/97, které trvalo 17 let a 6 měsíců, měla činit 340.000,- Kč. Jak vyplývá z tvrzení uvedených výše, nepřiměřená délka soudního řízení v daném případě způsobila žalobci významné psychické a duševní útrapy, vedla k jeho osobnímu zadlužení a faktické majetkové likvidaci, přičemž tyto skutečnosti jsou důsledkem právě nepřiměřeně dlouhého řízení a krajní nejistoty, v níž se žalobce vinou jednak nesprávného rozhodnutí státního notářství a jednak dále nečinností soudu, ocitl. Žalobce je přesvědčen, že letitá nečinnost soudu v dané záležitosti způsobila extrémní zásah do jeho zájmů, kdy se jednalo o spory pro žalobce zásadního významu. Je přesvědčen, že intenzita zásahu do jeho poměrů je natolik zásadní a nadstandardní, že je na místě přiznat žalobci finanční satisfakci řádově vyšší, než jak vyplývá ze shora uvedeného doporučení Nejvyššího soudu. S ohledem na skutečnost, že žalobce nebyl ve sporech úspěšný, požadoval nadále, co se týká materiální újmy, pouze škodu, vzniklou v důsledku znehodnocené investice v té výši, která byla vyčíslena znaleckým posudkem znalce Ing. Petra Landy, a co do zbytku nárokové škody (včetně ušlého zisku) vzal žalobu zpět, tedy v částce 18.376.503,- Kč, v které bylo řízení zastaveno.

I přes takto doplněnou žalobu soud dospěl k závěru, že skutková tvrzení žalobce, týkající se uplatňovaných nároků, nejsou stále dostačující. Z tohoto důvodu pak byl žalobce při jednání dne 19.1.2017 opakovaně poučen ve smyslu § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. a vyzván k doplnění specifikace vzniku a výše tvrzené škody s tím, aby tato byla zcela konkrétně specifikována, tedy jaká konkrétní škoda vznikla v jaké konkrétní výši a aby byla přesně specifikována příčinná souvislost mezi nepřiměřenou délkou řízení a vzniklou škodou, s tím, že v případě nesplnění této povinnosti hrozí ve věci věcně nepříznivé rozhodnutí. Na toto poučení pak žalobce reagoval dalším doplněním žaloby, doručeným soudu 22.2.2017, toto doplnění však obsahuje pouze tabulky ze znaleckého posudku, který si žalobce nechal zpracovat v rámci žádosti o náhradu nemajetkové újmy a náhrady škody, podané u Ministerstva spravedlnosti ČR. Tento znalecký posudek, přestože na něj bylo odkazováno již v původní žalobě, byl žalobcem předložen soudu k provedení důkazu až při posledním jednání.

Výši škody pak žalobce specifikoval jako „vyčíslení penále za opožděné úhrady pojistného na zdravotním pojištění“. Dále zde uvádí, že z předložených dokladů (žádné doklady nebyly předloženy) vyplývá, že ve vztahu k VZP měl pan Z. S. povinnost hradit pojistné za zdravotní pojištění jednak za sebe jako OSVČ a dále za své zaměstnance. Ve vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období 1.1.1993 do 21.4.2005(za OSVČ) a z vyúčtování pojistného za veřejné zdravotní pojištění za období od 1.7.1994 do 21.4.2005(za zaměstnance) zpracovaného VZP, je uveden ve sledovaném období tento stav pohledávek a úhrad ve vztahu k penále za pozdní platby pojistného na zdravotní pojištění. „ pak je doplněna řada tabulek s tím, že z uvedeného vyplývá, že za období let 1997 – 2004 bylo z titulu pozdních plateb pojistného na zdravotní pojištění předepsána k úhradě penále ve výši 1.996.571,- Kč. Což nekoresponduje ani s údajem shora, kde se uvádí zcela jiná data.

Dále je specifikováno „ vyčíslení penále za opožděné úhrady pojistného na sociální pojištění“ opět je zde uvedené, že z předložených důkazů vyplývá, že ve vztahu k OSSZ měl pan Z. S. povinnost hradit pojistné na sociální pojištění jednak za sebe jako OSVČ a dále za své zaměstnance. Jsou zde uvedena data od 1.6.1994 do 29.4.2005(za OSVČ) a od 1.10.1997 do 31.8.2000 (za zaměstnance) Opět jsou doplněny tabulky s tím, že z uvedeného vyplývá, že za období let 1997 – 2004 bylo z titulu pozdních plateb pojistného na sociální pojištění předepsáno k úhradě penále ve výši 2.709.531,- Kč Ani zde nekorespondují časové údaje.

Dále je uvedeno „vyčíslení sankčních úroků z poskytnutého úvěru“ s tím, že se jedná o vyčíslení sankčních úroků z úvěru poskytnutého panu Z. S. dne 21.6.1995 na oběžné prostředky peněžní prostředky ve výši 10.000.000,- Kč naběhlých v důsledku neschopnosti realizovat splátky úvěru ve smluvených termínech. Klient se zavázal vrátit poskytnuté peněžní prostředky ve splátkách ve výši 2.500.000,- Kč, a to ke dni 10.11.1995, 10.5.1996, 8.11.1996, a 9.5.1997. Částka sankčního úroku v důsledku neschopnosti realizovat splátky úvěru ve smluvených termínech pak činila 24.902.847,- Kč. Výsledná rekapitulace vzniklé škody byla stanovena jako celková škoda, která vznikla panu Z. S. jako penále za opožděné úhrady pojistného na zdravotní pojištění ve výši 1.996.571,00 Kč, penále za opožděné úhrady pojistného na sociální pojištění ve výši 2.709.531,00 Kč a sankční úroky z poskytnutého úvěru ve výši 24.902.847,00 Kč, celkem 29.608.945,- Kč.

Pokud se týká příčinné souvislosti, pak žalobce odkázal na již uvedené v tom směru, že žalobce jednal s důvěrou ve stav zapsaný v katastru nemovitostí a v rozhodnutí Státního notářství v Chomutově, která nebyla zrušena, s tím, že kupní smlouva, kterou uvedené nemovitosti nabyly, je po formální stránce bezvadná, jde na jejím základě provést vklad vlastnického práva žalobce do katastru nemovitostí. Opět opakoval skutečnosti, že žalobce jednal při svém jednání s ohledem na stav zápisu v katastru nemovitostí, kde jako vlastník pozemků byl uveden pan A. D., pak na základě pravomocných a dosud nezrušených rozhodnutí Státního notářství a z tohoto důvodu se pak nezaviněně v důsledku jak chybných rozhodnutí státu, tak činnosti soudu, dostal do platební neschopnosti, nebyl schopen hradit své závazky, zejména vůči VZP, OSSZ a byly mu započteny sankční úroky z nesplaceného úvěru, poskytnutého COOP Bankou.

I po doplnění žaloby žalovaná strana s návrhem nesouhlasila s tím, že základní námitkou stále zůstávalo, že není dostatečně specifikována majetková škoda, která žalobci dle žalované vůbec nevznikla a příčinná souvislost mezi škodou a nesprávným úředním postupem, spočívajícím v neúměrně dlouhém řízení, když své námitky odůvodňuje zejména tím, že nelze

souhlasit s tvrzením žalobce, že mu vznikla škoda již v roce 1997, když v té době byly žaloby podány a řízení byla zahájena. Nemohla mu již tehdy vzniknout škoda. Dále pokud žalobce spojuje vznik škody s vlastnictvím pozemků, o nichž bylo soudy v řízeních rozhodnuto tak, že se žalobce nikdy nestal jejich vlastníkem, pak žalované není zřejmé, jaká škoda žalobci vlastně vznikla. Dále není zřejmá časová souvislost, pokud jde o vznik škody v podobě investice do nemovitosti ve výši 10.000.000,- Kč, které žalobce získal z úvěru, poskytnutého z úvěrové smlouvy ze dne 19.6.1995, když jak vyplývá z úvěrové smlouvy, byl žalobce povinen peněžní prostředky vrátit ve čtyřech splátkách po 2.500.000,- Kč s tím, že poslední splátka měla být uhrazena 9.5.1997. Kupní smlouva, na základě které měl žalobce získat pozemky do vlastnictví, byla uzavřena 3.7.1996 a řízení o určení vlastnictví byla zahájena žalobami ze dne 30.4.1997 a 13.5.1997. Příčinou vzniku škody, tedy nezaplacení splátek v termínu a s tím, spojené sankční úroky, tedy nemohla být nepřiměřená délka soudního řízení, neboť v době zahájení soudního řízení měl již žalobce mít zaplacený tři splátky v částce 7.500.000,- Kč a krátce po zahájení řízení i splátku poslední. Finanční prostředky, poskytnuté z úvěru, nemohly být ve výši 10.000.000,- Kč investovány do koupě pozemků, neboť v době uzavření kupní smlouvy 3.7.1996 měla být již polovina peněžních prostředků 5.000.000,- Kč poskytnutých z úvěru žalobcem bance vrácena. Příčinou vzniku škody nemohla být ani omezena dispozice s nemovitostmi v důsledku vydání předběžného opatření, jak tvrdí žalobce. Předběžné opatření bylo vydáno až po zahájení řízení, nadto žalobce nebyl omezen v nakládání s pozemky v plném rozsahu, pouze v možnosti převodu pozemků. Neomezovalo ho to v inkasování nájemného, případně domáhání se po uživatelích náhrady z titulu bezdůvodného obohacení. Pozemky mohl žalobce prodat i po skončení platnosti předběžných opatření. Zaplacení kupní ceny za pozemky ve výši 10.000.000,- Kč, byla-li zaplacená, měl pak žalobce požadovat po svém předchůdci z titulu bezdůvodného obohacení, které vzniklo v důsledku neplatné smlouvy, nikoliv jako náhradu škody po žalované. Dále žalovaná namítala, že soudní řízení o určení vlastnictví byla zahájena v roce 1997. V důsledku zahájení soudních řízení se stalo právní postavení žalobce nejistým. Pokud se žalobce i po zahájení těchto soudních řízení vyjednával další úvěrové podmínky, vážící se ke sporným nemovitostem a vznikla mu v této souvislosti jakákoliv škoda, pak si tuto škodu sám žalobce způsobil, neboť vzhledem k probíhajícím soudním řízením muselo být zřejmé, že jeho podnikatelský záměr, vážící se k nemovitostem, může být zmařen, neboť nemohl předjímat výsledek soudních řízení. Pokud se týká škody, kterou žalobce uplatňuje z důvodu jeho neschopnosti splácet své závazky, zejména vůči VZP a ČSSZ, z jeho podání není zřejmé, o jaké jiné závazky a v jaké výši se jedná. Zejména pak není zřejmá příčinná souvislost mezi nepřiměřenou délkou soudního řízení a nesplněním jeho povinnosti plateb pojistného, pro něž mu bylo vyměřeno penále. Navíc ze znaleckého posudku je zřejmé, že žalobce neplnil tuto svou povinnost již v roce 1993, tedy již tři roky před uzavřením kupní smlouvy a čtyři roky před zahájením soudních řízení. Pokud žalobce uplatňuje nárok škody spočívající ve změřené investici, pak opět nevysvětlil, jaká škoda mu vznikla, v čem spočívá a jak se na této škodě podílela nepřiměřená délka soudních řízení. Žalovaná navíc nesouhlasila se znaleckým posudkem Ing. Petra Landy s tím, že nejedná se o znalecký posudek, neobsahuje doložku ve smyslu § 127a o.s.ř. a nemůže být brán jako objektivní, když znalec vycházel pouze z tvrzení a informací žalobce. Pokud by tedy soud měl prokázat základ nároku na náhradu škody, což žalovaná popírá, navrhl, aby byl zpracován znalecký posudek znalcem, ustanoveným soudem.

Pokud se týká nemajetkové újmy, žalovaná setrvala na svém stanovisku, že výše již poskytnutého plnění je plně dostačující a odpovídá soudní praxi. Pokud žalobce požaduje navýšení již poskytnutého odškodnění, měl by v žalobě tvrdit a prokázat konkrétní okolnosti ve smyslu § 31a zák. č. 82/1998 Sb., což však neučinil.

Soud k této skutečnosti znalecký posudek nezpracovával, neboť dospěl k závěru, že skutková tvrzení žalobce ohledně vzniku škody a příčinné souvislosti nejsou dostačující v tom směru, aby byl zpracováván znalecký posudek. Plně se ztotožnil s názorem žalované strany uvedeného shora, že skutková tvrzení žalobce, zejména ohledně specifikace výše tvrzené škody a příčinné souvislosti jsou naprosto nedostatečná. Pokud se týká výše tvrzené škody tato je specifikována naprosto zmatečně, když je poukazováno na to, že žalobce byl povinen platit pojistné na zdravotní pojištění za sebe a své zaměstnance v letech 1993 až 2005, tedy v letech, kdy žádná soudní řízení neběžela a poté specifikuje penále za roky 1997 až 2004, stejně tak jsou u plateb za sociální pojištění uvedené údaje zmatečné, a pokud jde o vyčíslení sankčních úroků z úvěru, ze samotných údajů tvrzených žalobcem vyplývá, že úvěr měl být doplacen v květnu 1997, tedy v době, kdy předmětná řízení byla zahájena, nemohla mít tedy žádný vliv na schopnost žalobce splácet úvěr, a i kdyby tomu tak bylo rozhodně by to nebylo hned od začátku soudních řízení, jak uvádí žalobce. Příčinná souvislost mezi tvrzenou škodou a neúměrně dlouhým soudním řízením pak nebyla specifikována vůbec.

Ve věci pak byly provedeny důkazy, a to kromě účastnického výsledku žalobce, podáním, kterým uplatnil žalobce svůj nárok u žalované z 19.3.2017, stanoviskem MS ČR k této žádosti, ústavní stížností žalobce, rozhodnutím Ústavního soudu 4U33172/15 ze dne 28.6.2017, dále pak byl proveden důkaz znaleckým posudkem předloženým žalobcem jako listinným důkazem č. 9/2005 zpracovaný Ing. Petrem Landou a spisy Okresního soudu v Chomutově sp. zn. 9 C 212/97, 9 C 226/97.

Žalobce ve svém účastnickém výsledku uvedl, že v důsledku vedených soudních řízení u Okresního soudu v Chomutově mu celkově vznikla škoda v rozsahu asi 60.000.000,- Kč. Většinu z těchto závazků již zaplatil, dodnes však má závazky vůči státu ve výši 7 – 8.000.000,- Kč, zejména jako penále za platby VZP, FÚ a ČSSZ, které se snaží splácet. Dále uvedl, že od roku 2005 v rámci podaných exekucí mu byl zexekuvován v podstatě celý majetek, podíl na bytě, nemovitosti, osobní věci, v podstatě zůstal jako bezdomovec, jedinou výhodou je, že v roce 1988 s manželkou zrušili společné jmění manželů, takže jí zůstal majetek a bydlí nyní u manželky. V současné době pracuje jako ředitel firmy EG Capital s.r.o. Litvínov s příjmem 12.000,- Kč hrubého. Má děti, které jsou již zaopatřené. Uvedl, že soudní řízení mělo vliv i na jeho psychiku, což se odráží i na jeho zdravotním stavu, byl několikrát v nemocnici, má lupénku. K samotné věci uvedl, že poté, kdy koupil pozemky od pana Doležala, část prodal Mostecké uhelné společnosti za 6.000.000,- Kč. Tuto kupní cenu však neobdržel, neboť asi týden na to podaly Doly Komořany, předchůdce Mostecké uhelné společnosti, žalobu na určení vlastnického práva k pozemkům, které byly předmětem prodeje. Kupní cena mu pak nikdy nebyla zaplacená, naopak on musel zaplatit daň z převodu, což neudělal, protože neměl peníze, pak se vedla předmětná soudní řízení, pozemky po celou dobu těchto řízení užívala Mostecká uhelná společnost. Nakonec výsledkem soudních řízení bylo, že jako vlastník pozemků určen nebyl. Když požádal finanční úřad o zrušení penále a daňové předpisy, bylo mu řečeno, že tak může učinit pouze tři roky zpět. Znalec ke zpracování znaleckého posudku obdržel veškeré listiny, které měl k dispozici – výpisy OSSZ, VZP, FÚ.

Z podání, kterým žalobce uplatnil u Ministerstva spravedlnosti ČR svůj nárok ze dne 19.3.2007 bylo zjištěno, že žalobce na základě shora uvedených řízení, vedených u Okresního soudu v Chomutově požadoval na základě znaleckých posudků Ing. Petra Landy č. 9/2005 z 24.6.2005 škodu ve výši 11.436.883,- Kč v souvislosti se sporem 9 C 212/97 a v souvislosti se sporem 9 C 226/97 škodu 18.172.066,- Kč v důsledku znehodnocení investic. Dále na

základě znaleckého posudku Ing. Josefa Koženého ze dne 24.6.2005 pak požadoval v souvislosti se sporem 9 C 212/97 škodu v důsledku ušlého zisku ve výši 3.036.417,- Kč a za vyčíslení poplatku z prodlení 1.413.255,- Kč. V souvislosti se sporem 9 C 226/97 pak požadoval škodu vzniklou v důsledku ušlého zisku ve výši 3.033.610,50 Kč a za vyčíslení poplatku z prodlení 1.296.131,50 Kč. Celkem tedy 38.388.362,- Kč. Dále žalobce požadoval částku 1.000.000,- Kč jako náhradu nepeněžitě újmy za psychickou újmu, způsobenou nečinností státu. Na toto podání reagovalo ministerstvo spravedlnosti dopisem z 15.6.2007 s tím, že ministerstvo souhlasí s tím, že v daných případech se jedná o nepřiměřenou dobu řízení, způsobenou nesprávným úředním postupem a v takových případech má za tok, že účastníku vzniká nemajetková újma a tedy i nárok na její odškodnění. Při jejím stanovení bylo přihlédnuto k hlediskům § 31a odst. 3 zák. č. 82/1198 Sb. zejména složitosti řízení a jeho významu pro žadatele. Na základě uvedených skutečností pak ministerstvo dospělo k závěru, že částka, požadovaná žalobcem je nepřiměřeně vysoká a přiznal mu částku 109.000,- Kč. Pokud se týká odškodnění majetkové újmy, bylo žalobci sděleno, že tato nemůže být poskytnuta, neboť o výsledku sporu není doposud rozhodnuto a odškodněním nelze předjímat výsledek sporu. Žalobce pak ve věci 9 C 226/97 podal k Ústavnímu soudu ČR ústavní stížnost podáním ze dne 27.10.2015. Na základě ústavní stížnosti pak rozhodl Ústavní soud ČR ústavním nálezem IV.ÚS 3172/15 ze dne 28.6.2016 tak, že ústavní stížnost odmítl s tím, že obecné soudy svá rozhodnutí zdůvodnily komfortním způsobem, řádně se vypořádaly s tvrzením účastníků, zjistily skutkový stav a subsumovaly jej pod relevantní zákonná ustanovení. Dospěly k závěru, že stěžovatel nemohl předmětné pozemky nabýt do vlastnictví na základě kupní smlouvy ze dne 3.7.1996 od A■■■■ D■■■■, neboť na jmenovaného nemohly přejít v rámci dědictví po rodičích. Jeho rodiče totiž pozemky, nabyté přidělem, ke dni 26.5.1948 následně platně převedli na manžele Hrázské smlouvou ze dne 30.6.1955, sepsanou ve formě notářského zápisu a řádně schválenou tehdejšími národními výborem. Civilní soudy se podrobně vypořádaly rovněž s otázkou dobré víry, kterou stěžovatel dovozoval z potvrzení dědictví A■■■■ D■■■■ státním notářstvím ke dni 9.1.1991. Uvedly, že ani tato argumentace nemohla nic změnit na posouzení věci, již proto, že předmětem sporu nebylo nabytí majetku tzv. nepravým dědicem ve smyslu § 486 zák. č. 40/1964 Sb. (jak tvrdí stěžovatel); rodiče A■■■■ D■■■■ totiž ke dni smrti nebyli jejich vlastníky a pozemky se proto vůbec nemohly stát předmětem dědictví. Civilní soudy v této souvislosti zdůraznily, že pokud měl A■■■■ D■■■■ za to, že stát pozemky získal neoprávněně, měl o jejich vrácení usilovat primárně podle restitučních předpisů, které fakticky obcházel návrhem na dodatečné projednání dědictví podaným dne 21.11.1990, na jehož základě bylo vystaveno potvrzení státního notářství ve formě schválení dědické dohody ze dne 9.1.1991. Obecné soudy vyložily, že notářské schválení dědické dohody mělo výhradě deklaratorní povahu a samo o sobě nemohlo založit práva třetích osob; A■■■■ D■■■■ na víc usiloval o vystavení potvrzení, přestože věděl, že jeho rodiče pozemky v roce 1955 prodali. Na základě těchto důvodů ústavní soud ústavní stížnost odmítl jako zjevně neopodstatněnou.

Pokud se týká provedení důkazu posudkem č. 9/2005, zpracovaným Ing. Petrem Landou na základě žádosti Z■■■■ S■■■■, o vyčíslení škody vzniklé v důsledku znehodnocení investice, soud obsah tohoto důkazu zde neuvádí, neboť dospěl k závěru jak již bylo uvedeno shora, že skutková tvrzení k vyčíslení výše škody, nebyla dostatečná tak, aby se tímto nárokem mohl zabývat.

Ze spisu OS v Chomutově sp. zn.9C 212/97 pak bylo zjištěno, že žaloba byla podána dne 30.4.1997 žalobcem Doly a opravny Komořany, s.p. proti Z■■■■ S■■■■ ve věci určení vlastnického práva k nemovitostem. Dne 25.5.1998 bylo nařízeno předběžné opatření, proti

kterému 12.6.1998 podal žalovaný odvolání, 4.8.1998 bylo soudu doručeno vyjádření žalobce k odvolání, 19.11.1998 rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem tak, že předběžné opatření bylo potvrzeno. Dne 26.8.2005 bylo jednání, které bylo odročeno na neurčito, 15.8.2005 podán návrh žalovaného na zrušení předběžného opatření, 19.12.2005 zamítnut návrh na zrušení předběžného opatření, dne 10.4.2006 pak vyloučen vzájemný návrh žalovaného k samostatnému řízení, dne 14.12.2006 proběhlo jednání, které bylo odročeno na 18.1.2007, 1.2.2007 došlo ke změně žaloby, 15.2.2007 proběhlo jednání, dne 20.3.2007 bylo rozhodnuto o vstupu vedlejšího účastníka A [REDAKCE] D [REDAKCE] na straně žalovaného, 30.7.2007 bylo okresním soudem rozhodnuto o zrušení předběžného opatření, 18.9.2007 a 25.10.2007 proběhlo jednání, dne 30.10.2007 byl vydán rozsudek, kterým bylo žalobě vyhověno, proti němu bylo podáno odvolání, 23.10.2008 byl vydán rozsudek KS v Ústí nad Labem, kterým byl potvrzen rozsudek okresního soudu. Právní moci nabyl 12.12.2008. Dále dne 9.2.2009 bylo podáno dovolání, 24.11.2009 bylo dovolání odmítnuto a dne 6.1.2010 nabylo usnesení NS v Brně právní moci..

Pokud se týká druhého řízení, vedeného u Okresního soudu Chomutov pod sp. zn. 9 C 226/97, tak zde byla 19.5.1997 podána žaloba městem [REDAKCE] proti panu S [REDAKCE] o určení vlastnického práva k nemovitostem, poté byla doplňována žaloba, jednání proběhlo 14.2.2008, 27.3.2008, 11.11.2008, poté vstoupil do jednání vedlejší účastník pan D [REDAKCE], další jednání proběhlo 16.4.2009, 24.3.2009 byl vyhlášen rozsudek – žalobě bylo vyhověno, bylo podáno odvolání, vydán doplňující rozsudek dne 26.5.2009, dne 15.12.2010 byl vydán rozsudek KS v Ústí nad Labem, kterým byl původní rozsudek potvrzen, zrušeny náklady a vráceno, právní moci pak nabyl rozsudek 9.2.2011, dne 1.4.2011 bylo podáno dovolání, 6.3.2013 krajský soud vrátil věc okresnímu k vydání doplňujícího rozsudku, 13.5.2013 okresní soud vydal doplňující rozsudek, bylo podáno odvolání, 1.10.2014 krajský soud potvrdil doplňující rozsudek, rozhodnutí KS nabylo právní moci dne 18.11.2014, dne 22.7.2015 bylo dovolání odmítnuto, právní moc rozhodnutí nabylo 28.8.2015. V této věci pak byla podána ústavní stížnost podáním ze dne 27.10.2015, ve věci bylo rozhodnuto dne 28.6.2016 pod. sp. zn. IV.ÚS 3172/15 tak, že ústavní stížnost byla zamítnuta.

Na základě provedeného dokazování bylo prokázáno, že řízení ve věci 9 C 212/97 trvalo y od 4/1997 do 1/2010, tedy 12 let a 10 měsíců. Řízení ve věci sp. zn. 9 C 226/97 trvalo od 5/1997 do 6/2016, tedy 19 let a 4 měsíce. V obou řízeních bylo rozhodnuto, že Z [REDAKCE] S [REDAKCE] není vlastníkem předmětných pozemků, protože je koupil od nevlastníka, pana Doležala, vedlejšího účastníka, když jeho rodiče prodali nemovitosti manželům H [REDAKCE]. Ti je opustili a vlastníkem pozemků se stal stát. Žalobce podáním ze dne 19.3.2007 uplatnil u MS ČR nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 1.000.000 Kč, a 38.388.362,- Kč jako náhradu škody. byla mu přiznána částka 109.000 Kč, když byl konstatován nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení . Nárok na náhradu škody nebyl uznán.

Výše zjištěný skutkový stav posuzoval soud po stránce právní a dospěl k závěru, že nárok žalobce je důvodný pouze částečně.

Podle § 13 odst. 1,2 zák.č. 82/1998 Sb. odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle § 14 odst. 3 cit. zák. uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.

Podle § 31a odst. 1 cit. zák. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle § 31a odst. 2 cit. zák. zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle § 31a odst. 3 cit. zák. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k:

- a) celkové délce řízení,
- b) složitosti řízení,
- c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení,
- d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a
- e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

V daném případě, dle názoru soudu, v souladu se stanoviskem žalované strany, bylo prokázáno, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu, spočívajícímu v porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, když uvedená řízení trvala ve věci sp. zn. 9 C 212/97 12 let a 10 měsíců a řízení 12 C 226/97 19 let a 4 měsíce. Soud dospěl k závěru, že byla splněna i podmínka uplatnění nároku u příslušného orgánu státu, tedy Ministerstva spravedlnosti ČR, i když v nižší výši než byla uplatněna u soudu, tato skutečnost pak byla zhojena, jak bylo uvedeno shora ve smyslu již citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 3226/2013.

Pokud se pak týká výše odškodnění za nemajetkovou újmu, soud dospěl k závěru, že skutečně v tomto případě není dostačující samotné konstatování porušení práva, což potvrdila i žalovaná, která vyplatila za vzniklou nemajetkovou újmu částku 109.000,- Kč. Spornou byla výše částky, kterou žalobce požadoval. Žalobce požadoval původně částku 500.000,- Kč za jeden roku průtahů, a to za 10 let, za obě řízení částku 10.000.000,- Kč. Důvody proč požaduje tuto částku i přes poučení soudu podle § 118a odst. 1,3 o.s.ř. nijak nespecifikoval, nespecifikoval nijak blíže ani okolnosti pro posouzení nároku ve smyslu § 31a cit. zák. Soud proto při stanovení výše nemajetkové újmy vycházel ze stanoviska Nejvyššího soudu Cpjn 206/2010 ze dne 13.4.2011 a skutečností vyplývajících z provedených důkazů při hodnocení okolností případu ve smyslu ust. §31 a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb.

Pokud se týká celkové doby obou řízení, obě řízení byla zahájena žalobou v roce 1997, za konec řízení považoval soud právní moc posledních rozhodnutí s tím, že do délky řízení započtl i dovolací řízení i řízení o ústavní stížnosti ve smyslu stanoviska NS Cpjn 206/2010, v kterém se uvádí, že konečným okamžikem řízení je okamžik nabytí právní moci posledního rozhodnutí, které bylo v daném řízení vydáno. V podmínkách ČR je tedy nutno do doby řízení započíst i případné řízení dovolací i řízení o ústavní stížnosti, a to i tehdy,

byla-li tato řízení pro poškozeného neúspěšná. Řízení ve věci 9 C 212/97 trvalo od 4/1997 do 1/2010 (právní moc usnesení NS o odmítnutí dovolání), tedy 12 let a 10 měsíců. Řízení ve věci sp. zn. 9 C 226/97 trvalo od 5/1997 do 6/2016 rozhodnutí o ústavní stížnost), tedy 19 let a 4 měsíce.

Složitost řízení je jednou z možných objektivních příčin prodloužení řízení. Pokud se týká těchto případů, byly poměrně složité, rozhodnutí prošla všemi soustavami soudů, z tohoto důvodu je nutnost delšího řízení částečně odůvodněná.

Pokud se týká jednání poškozeného, v podstatě nelze říct, že by poškozený svým jednáním zapříčinil prodloužení řízení to, že využil všech svých možností řádných a mimořádných opravných prostředků, nelze mu klást k tíži.

Další zohledňovanou skutečností je postup orgánů veřejné moci, v tomto případě ve věci 9 C 212/97 došlo k poměrně dlouhé prodlevě okresního soudu, která trvala od 11/1998 kdy rozhodl krajský soud o potvrzení předběžného opatření do 26.8.2005 kdy bylo nařízeno jednání ve věci, doba nečinnosti trvala 6 let a 9 měsíců, stejně tak ve věci 9 C 226/97 byla poměrně dlouhá prodleva, když od podání žaloby v 5/97 došlo, přestože v mezidobí docházelo ke korespondenci s účastníky a úpravám žaloby, k nařízení jednání ve věci až 14.2.2008, prodleva byla 10 let a 8 měsíců.

Pokud se týká významu řízení pro poškozeného, je toto velmi důležitým objektivním kritériem, jemuž je nutno věnovat pozornost. Podle „stanoviska“ je možné určitým zobecňujícím postupem kvalifikovat jednotlivé typy případů, a to podle předmětu řízení. Typicky se jedná o trestní řízení, řízení o právu na ochranu osobnosti, řízení ve věci osobního stavu, pracovní právní spory apod. V daném případě se jednalo o řízení o určení vlastnictví k nemovitostem, které žalobce zakoupil za účelem podnikatelských aktivit. Dalším typovým hlediskem je věk a zdravotní stav účastníka řízení. K těmto typovým aspektům může přistoupit i tvrzení poškozeného o hloubce zásahu či ovlivnění jeho života probíhajícím řízením. V tomto případě je však třeba aby poškozený svá tvrzení prokázal. V tomto případě však žalobce svá tvrzení o zásahu probíhajícího řízení do jeho života v žalobě ani v jejích doplněních nijak blíže nespécifikoval. Pokud uváděl jaký vliv měla probíhající řízení na jeho život v rámci své účastnické výpovědi, tato svá tvrzení nijak neprokázal. Soud dospěl k závěru, že s ohledem na to, že se řízení týkalo určení vlastnictví k nemovitostem pořízených za účelem podnikatelských aktivit, nelze v daném případě říct, že by se jednalo o řízení, které by mělo zvýšený význam pro účastníka, nejednalo se např. o trestní řízení, které by nějak výrazně zasahovalo do jeho života. Je pravdou, že mu toto znemožnilo a poškodilo jeho podnikatelské aktivity, je otázkou do jaké míry to bylo vlivem soudního řízení, či v jaké míře to byl pouze špatný podnikatelský záměr. Ani hledisko věku a zdravotního stavu žalobce nemělo v dané věci výrazně ovlivňující význam.

Ohledně výše odškodnění, soud vycházel z toho, že výše náhrady za nemajetkovou újmu se stanoví násobkem doby řízení za roky a měsíce a částku přiznanou za jednotku času, případně pak následné připočtení a odečtení ve smyslu § 31a, písm. b – e), soud vycházel z částky uvedené ve stanovisku Nejvyššího soudu, tedy 15.000 – 20.000,- Kč za rok trvání soudního řízení. Při stanovení výše nemajetkové újmy je nutné zohlednit, že každé řízení nějakou dobu trvá, nelze tedy odškodnit rovnou tuto částka za první rok řízení, tedy za první dva roky je podle „ stanoviska“ sazba poloviční.

V daném případě délka řízení sp. zn. 9 C 226/97 trvala včetně ústavní stížnosti 19 let, 4 měsíce, soud tedy přiznal za první dva roky celkovou částku 20.000,- Kč plus za 17 let, tedy 17x 20.000,- Kč je 340.000,- Kč, za 4 měsíce při částce 1.667,- Kč za měsíc pak 6.668,- Kč, celkem tedy 20.000,- Kč + 340.000,- Kč + 6.668,- Kč je 366.668,- Kč. Pokud se týká případného navýšení či snížení základní částky, soud dospěl k závěru, že nejsou podmínky pro snížení, pokud se týká složitosti věci, řízení proběhlo čtyřmi soustavami, je tedy důvodné, že bylo delší, jednání poškozeného nelze přičítat k tíži, neboť využíval všech svých možností, postup orgánů veřejné moci, zde sice došlo k prodlevě v době cca 11 let, tato doba je však, dle názoru soudu, zohledněna v tom, že soud použil nejvyšší možnou částku za rok průtahů, pokud jde o význam jednání pro poškozeného, zde je zřejmé, že předmět řízení byl spojen s jeho podnikatelskou aktivitou, nelze tedy říct, že by to mělo zcela zásadní význam jako např. řízení trestní. Navíc žalobce důvody pro případné navýšení základní částky ani přes poučení soudu ve smyslu ust. § 118 a odst. 1,3 o.s.ř., nijak blíže nespecifikoval. Z tohoto důvodu soud dospěl k závěru, že ve smyslu § 31a odst. 3 cit. zák. nepřistoupí k navýšení či snížení základní částky.

Řízení pod sp. z. 9 C 212/97 trvalo 12 let a 10 měsíců, soud zde dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že řízení bylo kratší, je na místě použít sazbu v rozmezí stanoveném sazbou Stanoviskem Nejvyššího soudu, použil tedy sazbu 17.000,- Kč za rok, za první dva roky přiznal 17.000,- Kč, za 10 let následujících 170.000,- Kč a za 10 měsíců, tedy 10 x 1.417,- Kč, tj. 14.170 Kč, celkem 201.170,- Kč, také v tomto řízení nedospěl soud k závěru, že jsou splněny podmínky pro navýšení základní částky ve smyslu § 31a cit. zák. z důvodů uvedených shora..

Celkem tedy dospěl k závěru, že je za obě řízení důvodná výše nemajetkové újmy ve výši 366.668,- Kč a 201.170,- Kč, celkem tedy 567.838,- Kč, od toho odečetl částku 109.000,- Kč, která byla již žalobci vyplacena a uložil žalované zaplatit žalobci částku 458.838- Kč jako nemajetkovou újmu.

Dále se soud zabýval požadavkem žalobce na náhradu škody ve smyslu ust. § 13 odst. 2 cit. zák. Žalobce po částečném zpětvzetí žaloby požadoval 29.608.949Kč (původně žalováno 47.985.452,- Kč, zastaveno po částečném zpětvzetí do částky 18.376.503 Kč za ušlý zisk). V obecné rovině shrnul své nároky jako penále za opožděné úhrady na zdravotní pojištění vyměřené mu VZP, penále za opožděné úhrady pojistného na sociální pojištění vyměřené mu OSSZ a sankční úroky z poskytnutého úvěru COOP Bankou a.s. I přes opakovaná doplnění žaloby soud dospěl k závěru, v souladu se shora uvedeným názorem žalované strany, že ani po opakovaném doplnění žaloby ze dne 17.1.2017 a 16.2.2017 nebylo po obsahové stránce splněno poučení soudu podle § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. ohledně konkrétní specifikace výše škody a zejména pak existence příčinné souvislosti mezi tvrzenou škodou a nesprávným úředním postupem spočívajícím v neúměrně dlouhé době řízení. Když pokud se týká tvrzené výše škody tuto v podstatě žalobce nijak blíže nespecifikoval, ve svém doplnění žaloby pouze zkopíroval tabulky ze znaleckého posudku, který si nechal zpracovat pro potřeby uplatnění nároku u ministerstva spravedlnosti, penále která požaduje, v tabulkách vyčísluje již od roku 1993 do roku 2005, když žaloby v obou věcech byly podány až v dubnu a květnu roku 1997 navíc je zřejmé, že tato škoda nemohla vzniknout již v počátcích soudních řízení, ale až po určité době, toto také žalobce žádným způsobem nespecifikuje, dále požaduje vyčíslené penále za sebe jako OSVČ, tak i své zaměstnance, aniž by to jakkoli blíže specifikoval, pokud požaduje sankční úroky z nesplaceného úvěru, tak sám uvádí, že úvěr ve výši 10.000.000 Kč, který obdržel na základě úvěrové smlouvy ze dne 21.6.1995 měl být zaplacen ve 4 splátkách po 250.000 Kč v termínech 10.11.1995, 10.5.1996, 8.11.1997 a 9.5.1997, tedy kromě poslední

splátky ještě před zahájením předmětných soudních řízení. Už vůbec pak nespecifikuje příčinnou souvislost mezi jím tvrzenou škodou a nesprávným úředním postupem spočívajícím v neúměrně dlouhé době řízení, když podle jeho tvrzení škoda mu začala vznikat ještě před zahájením soudních řízení. Navíc i s ohledem na výsledek obou soudních sporů, který prošel všemi stupni soudní soustavy včetně ústavní stížnosti, kdy bylo rozhodnuto, že žalobce se nikdy nestal vlastníkem předmětných pozemků je otázkou, jestli, pokud mu škoda vznikla, to bylo v důsledku soudních řízení či špatného podnikatelského záměru. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce nesplnil svoji povinnost tvrzení a důkazní a tímto nárokem žalobce se z tohoto důvodu nezabýval a zamítl ho v celém požadovaném rozsahu.

Z tohoto důvodu soud přiznal částku 458.838,- Kč, a ve zbytku požadované částky nárok žalobce ve výši 39.150.111,- Kč zamítl, když původně bylo požadováno 57.985.452 a v částce 18.376.503 bylo řízení zastaveno.

Pokud se týká náhrady nákladů řízení, soud dospěl k závěru, že s ohledem na poměr úspěchu a neúspěchu ve smyslu § 142 odst. 1 o.s.ř. je žalobce povinen zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 4.573,- Kč, sestávající se z cestovného k jednání před Okresním soudem v Lounech dne 29.11.2016 ve výši 721,- Kč, a to vozidlem Škoda Superb, reg. zn. [REDAKCE], celková vzdálenost 128 km, spotřeba 6,2 l/100 km, cena motorové nafty 29,50 Kč, základní sazby 3,80 Kč. Dále cestovné ve dnech 19.1.2017 a 18.5.2017, opět 128 km, vozidlem Škoda Superb [REDAKCE], spotřeba 6,2 l/100 km, cena motorové nafty 28,60 Kč, základní sazby 3,90 Kč, celkem jedna cesta 726,- Kč, dohromady 1.452,- Kč. Dále paušální náhrada hotových výdajů za osm úkonů právní služby po 300,- Kč, tedy 2.400,- Kč, a to za vyjádření žalobě, vyjádření k doplnění žaloby, 3x příprava na jednání ve věci, 3x účast na jednání ve věci, celkem 4.573,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o.s.ř.).

V Lounech dne 26. května 2017

JUDr. Vanda Vincíková, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lucie Miltová